

«Plantilla, saldo i patrimoni, desconeguts»

La polèmica que s'ha encetat arran del primer informe de la Sindicatura de Comptes sobre la gestió dels executius de Catalunya i el País Valencià ha obert la tardor política. Comencem la primera part d'un reportatge —la del Principat— que tractarà els dos casos.

Pere Franch

La setmana passada el grup socialista del Parlament de Catalunya va presentar una interpel·lació on demana al govern de la Generalitat i, en concret, al conseller d'Economia i Finances, Josep M. Cullell, si s'aplicaran o no les recomanacions que la Sindicatura de Comptes fa en el seu informe sobre el compte de la Generalitat del 1984. Això podria ser l'epíleg de la història quasi rocambolesca del primer informe sobre la gestió de la Generalitat, amb el qual s'estrena la flamant Sindicatura de Comptes.

Una història que s'ha d'explicar per parts. Cals resserguir, de primer, els protagonistes: la Sindicatura de Comptes és una institució, creada per llei l'any 84, que té per funció fiscalitzar l'activitat econòmico-financera del sector públic de Catalunya; això és, vetllar per la correcta administració dels diners de la Generalitat, dels ajuntaments i de les empreses públiques catalanes.

A l'informe de la Sindicatura sobre el compte general de la Generalitat es fa balanç de la comptabilitat i l'administració que ha fet el govern català dels fons públics. Segons la llei que crea la Sindicatura de Comptes, aquest informe s'ha de lliurar al Parlament.

Integren la Sindicatura de Comptes set síndics: el síndic major, Joan Josep Perulles, i Manuel Cardena i Coma, Josep M. Carreras i Puigdemolles, Ferran Termes i Anglés, Eudal Travé i Montserrat, Francesc Xavier Vela i Parés i Antoni Castells i Oliveres.

Els orígens d'aquest afer es remunten a final de juliol, quan la Mesa del Parlament rep de la Sindicatura de

J. M. MONTANER

El conseller Cullell, amb Macià Alavedra. Baix, el Parlament.

Comptes un informe de 45 folis sobre la gestió econòmica de la Generalitat durant l'any 1984. El 3 de setembre, després de les vacances, la Mesa accepta per unanimitat tramitar aquell document com a informe de la comptabilitat de la Generalitat del 84, un document que, segons l'oposició, representa només les conclusions dels treballs de la Sindicatura. I vet aquí l'esca del pecat. L'oposició, que sap que el document final té més de 800 folis, reclama que la Mesa demani a la Sindicatura l'informe sencer. La Mesa, que té quatre membres de Convergència i Unió (CiU), dos del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) i un d'Esquerra Republicana (ERC), no ho aprova. Després de molts estira-i-arroña, tots els grups de l'oposició decideixen demanar directament a la Sindicatura que els enviï l'informe sencer, de 816 folis. Una volta el reben, els diputats l'estudien i, finalment, el dia 12 de novembre el ple del Parlament aprova «l'informe» de la Sindicatura per unanimitat, però sense que tots els diputats votin el mateix document.

¿L'informe o les conclusions?

Arribats en aquest punt, aquí podríem dir que la qüestió rau a ser o no ser un informe. Perquè, vegem què és un «informe» per a uns i per als altres.

Per a **Antoni Subirà**, portaveu del grup CiU al Parlament, és un informe allò que té el tràmit i la qualificació d'«informe». «El tres de setembre la Mesa va acceptar de la Sindicatura, com a informe del compte de la Generalitat del 84, un document de 45 folis». Això es va acceptar per unanimitat i cap membre de la Mesa no s'hi va oposar, segons Subirà. «I després, dintre del termini legal, tampoc ningú no va recórrer aquesta decisió. Per tant —afegeix—, aquell document de 45 folis és l'informe sobre el compte del 84, i això és el que es va tramitar i això és el que nosaltres vam votar al ple del dia 12».

Més endavant, afirma **Antoni Subirà**, «alguns diputats de l'oposició van muntar la seva campanya de descrèdit»; perquè a part de l'informe (els 45 folis), «hi ha moltíssima documentació amb la qual ha treballat la Sindicatura sobre el compte del 84 que també rep el nom d'«informe», però allò que la Mesa va considerar l'informe global és el que cal tenir en compte».

Per al grup socialista, que va votar els 816 folis, igual que als altres grups de l'oposició, les coses són ben diferents: «Una cosa són les conclusions de l'informe i una altra és l'informe en si», diu **Antoni Santiburcio**, portaveu del Grup Socialista a la Comissió parlamentària de la Sindicatura de Comptes. «A les tapes dels 816 folis ho diu ben clar: informe sobre el compte general de la Generalitat de l'any 1984. El document de 45 pàgines on hi ha les conclusions —afirma Santiburcio— valora la gestió econòmica de la Generalitat en termes positius, i diu què s'hauria de fer i què no». En canvi, assegura que «quan vam conèixer l'informe sencer es van confirmar les nostres crítiques de fa temps, perquè els papers demostren la mala gestió, les irregularitats i les anomalies que hi va haver el 1984 en l'administració dels fons de la Generalitat».

La gestió de la Generalitat

Per a **Antoni Subirà**, l'actitud de l'oposició obeeix a interessos partidistes: «Fer de les recomanacions tècniques que la Sindicatura fa a la Gene-

ralitat una pedra d'escàndol només pot acabar desacreditant la Sindicatura de Comptes». Segons ell, l'oposició va valorar com a «discrepàncies» allò que eren «recomanacions». El portaveu de CiU considera l'informe «correcte i positiu», i en destaca «la frase final, que és molt il·lustrativa: «El sistema comptable de la Generalitat és altament fiable». Els adjectius —diu Subirà— són voluntaris, i si escriuen «altament fiable», és perquè així ho considera la Sindicatura». I una prova d'això seria, per a Subirà, que no s'ha obert cap expedient judicial a cap funcionari.

Però **Antoni Santiburcio** afirma que el fet que no hi hagi delictes econòmics no és suficient per a garantir una gestió correcta. «L'informe sencer va revelar que la Generalitat no coneix la seva plantilla, no coneix exactament el seu patrimoni, ni el saldo inicial de tresoreria, i tampoc no aplica correctament la gestió dels tributs cedits». Santiburcio en posa com a exemple que «un 33 per cent dels impostos del joc no es cobren, ni s'apliquen els mecanismes per forçar a pagar-los. A més —afegeix— en el camp de les entitats gestores de la Seguretat Social, totes les obres, menys les de l'Hospital de Móra d'Ebre, s'han fet per contractació directa, i no per concurs públic, que és tal com s'ha de fer». I posa l'exemple de l'hospital de Viella: «La Generalitat va contractar una empresa per 222 milions, però després que aquesta digués que les obres li sortirien més cares, la Generalitat va rescindir el contracte i en va fer un de nou a la mateixa empresa per 340 milions». En definitiva, afirma Santiburcio, «l'informe de la Sindicatura de Comptes demostra que hi ha un desgavell administratiu per part de la Generalitat.»

El rerefons polític

Tota aquesta polèmica ha arribat als ulls de la gent els mesos de setembre i octubre d'aquest any. Uns mesos, sobretot l'últim, en què ràdio, premsa i televisió han anat plens de Pasqual Maragall, gràcies a la designació de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 92. A l'altra banda, hem de tenir en compte que Josep M. Cullell, responsable de les finances de la Generalitat, és també candidat per CiU a l'alcaldia de Barcelona el pròxim mes de juny. Tot això ha fet despertar sospites a la gent del carrer i ha fet formular crítiques a l'oposició, dient que CiU havia pressionat la Sindicatura de Comptes perquè no deixés

El debat, de nou, al Parlament.

conèixer els «draps bruts» de la gestió de Cullell. Antoni Subirà afirma que això no té sentit, primer perquè la Sindicatura valora positivament la

comptabilitat de la Generalitat, tot i que fa algunes recomanacions, i segon, perquè qualsevol diputat té dret a conèixer tots els documents de la

Sindicatura de Comptes; tot plegat, per a Subirà, això fa que CiU no tingui res a amagar.

En canvi, en altres fonts s'insisteix que sí que hi ha hagut pressions de CiU a la Sindicatura. Però ens hem de quedar sense saber la veritat, perquè la persona idònia per a contestar a això, el síndic major, guarda un silenci sepulcral. A les preguntes de quin era l'«autèntic» informe, si el de 45 folis o el de 816, i de què responia a les acusacions de pressions per part de CiU perquè el Parlament no conegués tota la informació, **Joan Josep Perulles** va contestar un «no coment» en català, i va afegir que «la Sindicatura és una institució que depèn del Parlament, i tots els síndics hem decidit no voler-nos fer protagonistes davant l'opinió pública i no contestar cap pregunta sobre aquesta polèmica si no és davant la Cambra». Perulles diu que ell contestaria aquestes preguntes si li les fes un diputat, però «contestar directament a l'opinió pública a través de la premsa, no; hem decidit tots els membres de la Sindicatura no entrar en la polèmica política que es va crear entorn del nostre primer informe».

Un altre dia serà, doncs. □

CONCERTS DE TARDOR 86

DESEMBRE

- Dia 13** **ONTINYENT**
Grup de Metalls de l'Orquestra de R. T. V. E.
- Dia 14** **ALGEMESÍ**
Grup de Metalls de l'Orquestra de R. T. V. E.
- Dia 20** **TORRENT**
Trio Llinares-Salanova-Garcia Chornet.

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA